

ZA SPRÁVNÉ PROVÁDĚNÍ POLITIKY NAŠÍ STRANY VE VZTAHU K INTELIGENCI

(Výtah)

Projev na shromáždění příslušníků inteligence provincie

Jižní Hamgjong

14. června 1968

2. O několika revolučních úkolech, které stojí před inteligencí

Naše strana důvěřuje inteligenci, jmenovala její příslušníky do funkcí inženýrů a hlavních inženýrů, svěřila jim závody, uložila jim různé důležité úkoly. Třeba takový hlavní inženýr závodu, to rozhodně není jen obyčejná funkce. Je to důležitá funkce, podobná funkci velitele štábu v armádě. Stejně jako v armádě velitel štábu vypracovává a uskutečňuje všechny operační plány, hlavní inženýr závodu vede závod po technické stránce a řídí všechny výrobní procesy v závodě. Naše strana ukládá inteligenci tak velkou odpovědnost proto, že jí plně důvěřuje. Někteří soudruzi si možná myslí, že inteligence dostává tak důležité funkce snad z nějakého diplomatického důvodu, ale takový názor je zcela mylný. Mezi lidmi, kteří provádějí revoluci, nemůže existovat diplomacie. Protože jde o to, zda revoluci provádíme či ne, kdybychom inteligenci nedůvěřovali, nedávali bychom jí tak čestné revoluční úkoly.

Naše strana inteligenci důvěřuje, svěřila jí důležité revoluční úkoly, proč by tedy inteligence měla propadat malomyslnosti, kolísání a opatrnickví? K tomu, aby naše inteligence zaujímala takový postoj, není žádný důvod. Byla by chyba propadat malomyslnosti pro špatný třídní původ.

Naše inteligence by správně měla mít pevné odhodlání odpovědět na důvěru strany tím, že se zrevolucionizuje a bude věrně sloužit straně a dělnické třídě, měla by usilovat o to,

aby byla ve své práci aktivní a nedopouštěla se chyb. Někteří soudruzi však neusilují o to, aby si vysokou důvěru strany zasloužili a nepracují svědomitě.

Vezměme například případ hlavního inženýra jednoho podniku. Dříve tento soudruh dobře pracoval a proto jsme jej v roce 1962 jmenovali hlavním inženýrem. Měl poněkud problematické rodinné prostředí. My jsme však tomu nepřikládali příliš velký význam.

Vyrostl v problematickém rodinném prostředí, ale přesto jsme jemu osobně věřili a nebáli jsme se ho jmenovat do funkce hlavního inženýra. Proto by správně měl oddaně pracovat na svém místě, avšak v rozporu s očekáváním strany ani nezařazoval novou techniku, nepracoval aktivně a dospěl tak daleko, že vedl rozmařilý život se ženou, která byla ideologicky nespolehlivá.

I stranická organizace tu pracovala špatně. Stranická organizace tohoto hlavního inženýra ani nekritizovala, aby prý ho nezastrašila. To je chybný způsob práce. Stranická organizace ho měla včas za jeho chyby kritizovat. Když se u lidí zjistí nedostatky, je třeba jim otevřeně říci, jaké přesně nedostatky mají a teprve pak oni sami mohou tyto nedostatky snadno napravit. Nejsou-li lidé, kteří mají nedostatky, včas kritizováni, stávají se ještě nedůvěřivějšími. A tento hlavní inženýr se pochoptitelně stal ještě nedůvěřivějším, zmalomyslněl a nepracoval dobře, když viděl, že ho stranická organizace za jeho chyby nekritizuje. Nebudeme-li lidi, s ohledem na to, že pocházejí z problematického rodinného prostředí, kontrolovat a kritizovat, přestože se dopustili při plnění revolučních úkolů uložených stranou chyb, budou se dopouštět chyb ještě více.

Když se příslušník inteligence dopustí chyb, musí ho stranická organizace včas kritizovat a vychovávat. Někteří soudruzi říkají, že je těžké podrobovat kritice lidi s více nebo méně špatným původem, ale takto nelze uvažovat. Mají-li lidé nedostatky, je lepší je kritizovat než o nich mlčet. Je ovšem třeba dobře rozvážit s přihlédnutím k úrovni uvědomělosti a k povaze osoby, která se prohřešila, jakou formu kritiky volit, zda kritizovat veřejně před masami, nebo neveřejně mezi čtyřma

očíma, či v úzkém kruhu několika osob. Dopouští-li se někdo chyb opakovaně, není špatné je odhalit i před masami. A sami příslušníci inteligence musí považovat kritiku za chyby, kterých se dopustili, za přirozenou věc a musí ji od strany přijímat jako dobrou výchovu směřující k jejich vlastní záchraně.

V minulosti, když jsme vedli partyzánský boj, se osoby, které se dopustily chyb, podrobovaly ostré kritice a byly i přísně trestány.

Uvedu jeden příklad z doby, kdy jsme bojovali jako partyzáni. V té době šli mnozí soudruzi do oblastí Tančchon a Songdžin, aby tam pracovali v ilegalitě. Abychom s nimi mohli navázat spojení, poslali jsme do vlasti malý oddíl v čele se soudruhem Kim Ču Hjonem. Tento soudruh měl stejnou funkci jako nyní zástupce velitele týlu v naší lidové armádě. A tak soudruh Kim Ču Hjon s malým oddílem pronikl do země, ale cestou k cíli se zastavil, vykonal tam jinou práci a vrátil se zpět k oddílu, aniž splnil svůj úkol. Domníval se, že postupoval správně, ale my jsme ho potrestali za nesplnění revolučního úkolu. „Měl jsi od nás předat revoluční úkoly soudruhům působícím v oblastech Tačchon a Songdžin, ale ty jsi tento důležitý revoluční úkol nesplnil. To je velmi vážné“ – kritizovali jsme ho ostře a rozhodli jsme odvolat ho z funkce zástupce velitele v týlu a uložili jsme mu, aby po šest měsíců nosil kotle na vaření. To ve skutečnosti nebyl lehký trest. Ještě včera byl zástupcem velitele v týlu a vedl ostatní lidi, a nyní musil chodit s kotlem na konci voje za svými bývalými podřízenými. Je snadné si představit, jak se styděl. Ale on to pochopil jako součást procesu své revolucionizace. I on byl, stejně jako vy, příslušníkem inteligence, dobře psal a byl dobrý řečník. Řekl si: „Nikdy nesejdu z cesty revolučního boje. Dopustil jsem se chyby a zasloužil jsem si trest. Nebudu se šetřit v revolučním boji a určitě se napravím“. Nosil všude svůj kotel a neúnavně pracoval. Protože neprojevil sebemenší vzdor, když mu byl uložena trest, a stále velmi dobře pracoval, prominuli jsme mu trest a vrátili původní funkci ještě dříve než uběhlo 6 měsíců.

Každý, kdo se při práci dopustí chyby, může být potrestán a ve vážném případě může být i zbaven funkce. Takový je řád

a disciplína revolučního boje. Bez takového přísného revolučního řádu a disciplíny není možné provádět těžkou revoluční práci. Kdybyste byli potrestáni a byla vám uložena práce v jakékoli funkci, museli byste na ni hledět jako na revoluční pozici, kterou vám svěřila strana. V revolučním boji nelze rozlišovat vysoké a nízké funkce. Ať již máte jakékoliv postavení, je třeba věrně plnit uložené revoluční úkoly a neustále se snažit napravovat své chyby. Naše strana dnes důvěřuje celé inteligenci nezávisle na tom, zda jde o příslušníky staré nebo nové inteligence, zda jde o příslušníky inteligence dělnického, maloburžoazního nebo i buržoazního původu. Již více než 10 let pracujete pro revoluci a někteří soudruzi slouží dělnické třídě a lidu více než 20 let, proto si zasluhujete důvěru strany a máte právo zaujímat důležité funkce. Proto musí inteligence stát pevně na svém revolučním místě, které jí strana svěřila, musí se aktivně snažit ještě lépe pracovat, musí aktivně bojovat, aby se zrevolucionizovala a připodobnila dělnické třídě.

Naše inteligence se musí především zbavit postojů pramenících z malomyslnosti a opatrnickví, sobectví a ostatního starého myšlení, musí se stát důsledným obráncem socialismu a být až do konce věrná revoluční věci dělnické třídy.

Obvykle až do té doby, kdy se socialistická revoluce uskutečňuje, kdy probíhá vyvlastnění půdy statkářů a továren kapitalistů, stojí inteligence spolu s drobnou buržoazií na straně dělnické třídy a strany a bez kolísání je následuje. Avšak v průběhu budování socialismu a přechodu ke komunismu je možno mezi inteligencí často pozorovat takové jevy, jako je odmítání revoluce, zařazení se na půli cesty a kolísání. Jak je všem známo, v období národně osvobozenického boje, demokratické revoluce i socialistické revoluce se rozvíjí boj v mnoha zajímavých formách. V těchto etapách probíhá boj, směřující především k řešení antagonistických rozporů, a ideologický boj neantagonistické povahy za likvidaci starých ideových přežitků kapitalismu ve vědomí lidí probíhá dosud slabě. Proto se v té době inteligence v okamžitém nadšení připojuje k revolučnímu boji.

Ale po dovršení socialistické revoluce, v období socialistic-

ké výstavby probíhá vlastní ideologický boj za všestranné vymýcení starých ideologických přežitků kapitalismu. Boj proti sobectví a ostatním přežitkům staré buržoazní ideologie je jedním z nejdůležitějších revolučních úkolů v období přechodu od kapitalismu k socialismu. Od počátku ideologické revoluce, zaměřené proti egoismu a vši ostatní buržoazní ideologii, začínají někteří příslušníci inteligence kolísat. Sobectví a ostatní přežitky starých ideologií jsou vlastní všem, rozdíl je jen, v jakém měřítku se u koho projevují. Proto všichni ti, kdo se ne-revolucionizovali, musí přetvořit své myšlení. To se týká ve značné míře rolníků a zejména příslušníků inteligence, kteří po ideové stránce zaostávají. V tom spočívá jedna z příčin kolísání inteligence a drobné buržoazie v období ideologické revoluce.

Další příčinou kolísání části středních vrstev, zejména inteligence, v období boje za úplné vítězství socialismu, v období přechodu od kapitalismu k socialismu, je skutečnost, že vzhledem ke své bývalé sociálně třídni a ekonomické situaci nechápou skutečné přednosti socialistického zřízení a tváří v tvář dočasným obtížím, které mohou vyvstat v průběhu budování socialismu, ztrácejí víru v plné vítězství socialismu.

To všechno je konec konců možno vysvětlit tím, že nejsou důsledně vyzbrojeni revolučními idejemi.

Je velká škoda, že se v dnešní době setkáváme s tím, že někteří příslušníci inteligence nedokáží překonat sobectví a neprojevují obětavost při práci na budování socialismu.

V minulosti naši revolucionáři, ač neměli nikdy možnost poznat socialistickou zemi, pokládali své životy za revoluci a pro vybudování socialistické společnosti. Mezi těmi, kdo společně s námi prováděli revoluci, byli i příslušníci inteligence, kteří též pocházeli ze zámožných rodin. Stalo se, že v průběhu revolučního boje byli někteří zajati nepřítelem, ale dali raději přednost smrti, než aby se vzdali svého přesvědčení, přesvědčení revolucionáře, a nepotřísnili své revoluční svědomí. Ale dnes mezi naší inteligencí postrádáme tento pevný revoluční duch.

V současné době se i jihokorejská inteligence aktivně zú-

částnuje revolučního boje. Není to vůbec proto, že by žila v bídě. Téměř všichni příslušníci inteligence, kteří se účastní jihokorejské revoluce, jsou synové a dcery ze zámožných rodin, ale vedou odvážný boj s nepřítelem za vyhnání amerických okupantů, za svržení prohnílého jihokorejského režimu. Říkají prý: „Jsem pro revoluci, ale ne proto, že bych neměl co jíst. Mám pozemky i peníze. Pocházím z rodiny, která se nemá špatně, ale chci dělat revoluci. Což je možné jen přihlížet k tomu, jak nosiči bloudí po ulicích a hledají výdělek, k tomu, jak množství lidí bez přístřeší spí pod mosty, k tomu, jak nešťastné děti bloumají ulicemi s prázdnou plechovkou od konzervy nebo čistí na chodnicích boty kolemjdoucím, jak děti ani nemohou chodit do školy?“ V současné době příslušníci jihokorejské inteligence, i když jsou zatčeni nepřítelem, nezlomně bojují a neustávají v revolučním boji ani tehdy, když vidí, jak jejich soudruhy vedou pod popravčí sekeru.

Jihokorejská inteligence se tedy takto cele oddává revoluci, aniž myslí na své životy, rodiny a majetek, proč však někteří příslušníci naší inteligence neumějí překonat sobectví a nechtějí se plně oddat budování socialismu?

Problém spočívá v tom, zda si osvojili revoluční světový názor či ne. Skutečnost, že mnozí příslušníci jihokorejské inteligence, nehledě na nepřátelské represálie, bojují na straně revoluce, svědčí o tom, že si osvojili revoluční světový názor. Právě proto, že mají revoluční světový názor, myslí si, že jim není třeba jejich pěkného domu, jejich četných pozemků a peněz, a bez obav z popravčí sekery nebo vězení bojují za vybudování socialistické společnosti, kde by se nedařilo dobře jen jim, ale všem lidem, kteří by se všichni stejně dobře najedli. Ale naší inteligenci se dosud nedostalo důsledné revoluční výchovy, neosvojila si pevný revoluční světový názor, takže není oddaná revoluční věci dělnické třídy. To ovšem neznamená, že všichni příslušníci naší inteligence jsou zaostalí lidé, kteří se nedokázali vyzbrojit revoluční ideologií. Absolutní většina naší inteligence si ovšem revoluční světový názor osvojila a oddaně pracuje na všech frontách socialistické výstavby pro stranu a lid, avšak část inteligence, i když velmi malá, se dosud

nezbavila sobectví a nezískala silný revoluční duch.

Naše inteligence musí neustále zocelovat svou ideologii. Inteligence musí důsledně vymýt přezítka starých ideologií a pevně se vyzbrojit komunistickou ideologií, která spočívá v obětavé práci pro stranu a revoluci, pro stát a lid, pro společnost a kolektiv.

Až bude inteligence revolucionizována a nebude na věci pohlízet z individualistického sobeckého stanoviska, ale ze stanoviska kolektivismu a komunismu, bude schopna správně pochopit přednosti socialismu a obětavě pracovat pro úplné vítězství socialismu.

Naše socialistické zřízení je vskutku takové společenské zřízení, které má oproti buržoaznímu zřízení nesrovnatelné přednosti. Jeden příslušník inteligence z jižní Koreje řekl, že v Soulu je mnoho nosičů, kteří nosí náklady na zádech, mnoho lidí spí na slaměných rohožích pod mosty, v severní Koreji však nic podobného neexistuje. Ráno viděl v Pchjongjangu, že všichni lidé bez rozdílu jakou mají funkci, jsou stejně dobře oblečení a zdálo se mu, že se octl v pohádce. Řekl, že v Soulu chodí ženy nalíčené, ale v roztrhaných šatech, kdežto naše ženy jsou zcela jiné. Ptal jsem se ho, proč ženy v jižní Koreji chodí takhle. Odpověděl, že vzhledem k neobyčejně těžkým životním podmínkám musí ženy prodávat i své tělo, proto musí takto vypadat. Podle jeho slov je jihokorejská mládež jako potrava pro děla amerických imperialistů odvážena na bojiště do jižního Vietnamu, protože zůstane-li v jižní Koreji, zemře hladu. Proto se prodávají za peníze, aby žili třeba jen o den déle. Není tedy situace v jižní Koreji tragická? Je to opravdu tragická situace, jakou si v naší šťastné severní polovině republiky nedovedeme ani představit.

Buržoazní společnost je svět pro hrstku statkářů a kapitalistů, ale pro absolutní většinu pracujícího lidu je to peklo na zemi. Naproti tomu socialistická společnost je společnost, kde všichni pracující stejně dobře jedí, dobře se oblékají, dobře bydlí, všichni se učí a v případě onemocnění se mohou bezplatně léčit.

Když k nám přijíždějí lidé z mladých nezávislých zemí, vy-

světluje jim vždy přednosti socialistického zřízení před kapitalistickým. Na příkladu vlastní zkušenosti jim živě objasňujeme, že zaostalá země po svém osvobození z koloniálního panství imperialismu musí nutně jít cestou socialismu, že pouze tehdy se bude moci stát bohatou a mocnou, žít radostným životem, ale dá-li se cestou kapitalismu, znovu se změní v kolonii a zahyne.

Je pochopitelné, že v zájmu správného budování socialismu je třeba rozvíjet samostatnou národní ekonomiku a národní kulturu, usilovat i o vlastní národní obranu, což vyžaduje mnoho úsilí a hodně času. Vedle toho je na cestě budování socialismu možno narazit na dočasné těžkosti a překážky. Což může být snadné dosáhnout toho, aby všichni lidé stejně pracovali, stejně dobře se najedli, dobře se oblékali, studovali a měli se dobře? Je to těžké, ale dosáhneme-li usilovným bojem plného vítězství socialismu a vybudujeme-li postupně komunismus, pak nebude existovat žádná ještě lepší společnost. Komunismus je nejvyšší ideál lidstva, v takové společnosti dosáhne duševní i fyzický vývoj člověka nejvyššího stupně, pro všechny bude zabezpečen kulturní a spokojený život. Záhuba kapitalismu a vítězství socialismu a komunismu je nezměnitelný zákon historického vývoje lidstva.

Proto, až se ještě více zrevolucionizuje a připodobní dělnické třídě, musí naše inteligence za sebevětších těžkostí bez nejmenšího zakolísání bránit socialismus a s vynaložením veškerého svého talentu a znalostí bojovat za úplné vítězství socialismu. Tak musí inteligence značně přispět k tomu, aby ještě více urychlila socialistickou výstavbu země, aby se upevnilo a rozvinulo socialistické zřízení, takže všechen lid ve svém praktickém životě ještě lépe pocítí skutečné přednosti socialismu.

Jak vždy říkáme, pro úplné vítězství socialismu je třeba dobyt dvou pevností, pevností ideologickou a pevností materiální. Za tímto účelem je nutno úspěšně vést ideologickou revoluci a hospodářskou výstavbu, a k tomu musí inteligence mnoho přispět.

Jen v samotné oblasti hospodářské výstavby stojí před inteligencí vskutku obrovské úkoly.

Musíme bojovat za urychlení industrializace země a další

upevnění základny národní ekonomiky. Kdybychom chtěli lidu zajistit dočasný blahobyt, bylo by to jednoduché. Nebudeme-li každý rok za vydělané peníze stavět závody a budeme-li za ně kupovat v ostatních zemích olej, maso a další potraviny, látky na šaty a pod., které rozdělíme mezi náš lid, bude se mu po určité době žít dobře. Ale my nemůžeme v žádném případě žít podle zásady: když máme dnes peníze, budeme jist, když zítra budeme bez peněz, budeme hladovět. Touto cestou bychom nemohli proměnit naši zemi v bohatou a mocnou zemi. Musíme hledět kupředu a budovat hospodářství s perspektivami do budoucnosti, upevňovat hospodářskou základnu, aby se naši potomci měli dobře, i za cenu toho, že si dnes musíme utáhnout opasek. Musíme více rozvíjet chemický průmysl, dále rozvíjet hutnictví a strojírenství, neustále rozvíjet i obranný průmysl. Jinak řečeno, musíme přednostně rozvíjet těžký průmysl, toto vedoucí odvětví národního hospodářství, materiální záruku zabezpečení rychlého tempa rozšířené reprodukce. Jen tak bude náš lid moci žít v budoucnosti ještě lépe a ani nepřátele se nás neodvážjí napadnout.

Musíme úspěšně provádět hospodářskou výstavbu nejen v zájmu vytvoření pevné ekonomické základny pro budoucnost, ale i v zájmu zlepšování života lidu dnes. Cílem našeho budování socialismu a komunismu je konec konců zajistit všemu lidu bohatý a kulturní život. Přednosti socialismu nemůžeme posuzovat podle továrních komínů, ale podle šťastného života lidu. Proto musíme vynakládat hlavní úsilí na hospodářskou výstavbu v zájmu života v daleké budoucnosti, ale současně nesmíme v žádném případě zanedbávat zlepšování života lidu již dnes.

Spolu s postupným upevňováním naší hospodářské základny se ovšem život našeho lidu dnes oproti dřívějšímu nerosrovnatelně zlepšil. Nicméně nelze dosud říci, že náš lid žije v blahobytu. Chceme-li ještě zvýšit životní úroveň lidu, musíme bezpodmínečně vyřešit několik problémů.

Jedním z nevyřešených problémů našeho lidu je v současné době problém doplňkových potravin k rýži. Ještě jsme plně nevyřešili problém olejů a masa. Abychom mohli vyrábět

kvalitní doplňkové potraviny, musíme rozvíjet lehký průmysl a zemědělství, ale k tomu je zapotřebí rychle rozvíjet ta odvětví těžkého průmyslu, která mají přímý vztah ke zvyšování životní úrovně lidu. Jinými slovy, abychom zabezpečili našemu lidu naprostý dostatek doplňkových potravin, musíme nadále rozvíjet strojírenství, hutnictví, chemický průmysl a vytvořit tak pevnou základnu pro výrobu doplňkových potravin. Vyrobí-li chemický průmysl více hnojiv a zemědělských chemikálií a bude-li v důsledku toho zemědělství dobře prosperovat, povede to k získání většího množství obilí jako krmiva pro dobytek a tedy ke zvýšení výroby masa. Také jen tehdy, když rozvineme strojírenství, abychom postavili mnoho velkých lodí, budeme moci lovit velké množství ryb i na širém moři.

Abychom zlepšili životní úroveň lidu, je třeba dále zvýšit kvalitu spotřebního zboží. Ale např. kvalita obuvi vyráběné obuvnickou továrnou v provincii Severní Hamgjong není dnes valná. Podobné je to s kvalitou nejen u obuvi, ale i u jiného spotřebního zboží. Teď máme nejen nízkou kvalitu zboží, ale i chudý sortiment.

Jak úspěšné vybudování pevné ekonomické základny, která má zabezpečit dlouhodobý rozkvět vlasti, tak úspěšné provádění hospodářské práce související se zvyšováním životní úrovně lidu v nejbližší budoucnosti, závisí na energické práci vědců a technických pracovníků, kteří ovládají vědu a techniku. V oblasti hospodářské výstavby vkládá strana do inteligence vskutku velké naděje.

Jak však vy, soudružky a soudruzi, nyní postupujete? Nepracujete obětavě pro další rozvoj vědy a techniky země, neřešíte patřičným způsobem jednoduché technické problémy, na nichž závisí zvyšování životní úrovně lidu, nevyvíjíte ani nejprostší organizační činnost. V důsledku toho nemůžeme urychlovat industrializaci země a rychlým tempem zvyšovat životní úroveň lidu.

Vezměme si například živočišnou výrobu. Nerozvíjí se proto, že naši pracovníci nedobře provádějí organizační práci, nemožou vyřešit jednoduché veterinárně-chovatelské technické problémy. Během této návštěvy jsme se dozvěděli, že v provincii

Severní Hamgjong za posledních 8 let uhynulo mnoho ovcí. Kdyby se uhynutí ovcí bylo zabráněno, kdyby ovce byly pečlivě chovány a dobře se rozmnožovaly, mohli bychom mít v současné době asi značně velké množství ovcí. Tak je tomu nejen v živočišné výrobě, ale i v rybném průmyslu. V současné době by bylo bez potíží možno provádět drobný rybolov, ale tato práce se řádně neorganizuje. I zelenina by se mohla vyrábět dobře, kdyby jen byl podle směrnic strany zaveden systém zavlažování postřikem. Ani v tomto případě naši pracovníci neprovádějí organizační práci žádoucím způsobem. I nízká kvalita výrobků lehkého průmyslu je zaviněna tím, že je špatné technické řízení a že špatně vedete ideovou výchovu lidí. Jste lidé vysoce vzdělaní, technici. Strana vám s důvěrou svěřila úkoly technické revoluce, vědeckovýzkumnou práci, ale vy nevedete boj za zvýšení kvality výrobků správně. Jste inženýři a hlavní inženýři, proto je přirozené, že musíte usilovat o zvýšení kvality výrobků a rozšíření jejich sortimentu.

Všichni věříme ve vědu, všichni jsme materialisté. Nic nepadá samo z nebe, ani samo neroste ze země. Všechno, co potřebujeme, musíme vytvořit vlastními silami. Proto je třeba, aby především inteligence vyvíjela hodně úsilí, ale protože inteligence to nedělá, nemůžeme vyrobit ani to, co bychom jinak mohli vyrobit snadno.

Proč naši vědci a technici špatně pracují? Nemají snad dobré pracovní podmínky? Ne, tak tomu není. Naše inteligence není v tak těžké situaci jako jihokorejská inteligence, která musí vědecky pracovat za neustálých nepřátelských represálií. Naši inteligenci jsou zabezpečeny všechny podmínky pro hluboký vědecký výzkum, pro plné uplatnění jejich schopností. Protože naše strana svěřuje inteligenci důležité funkce a vytváří jí příznivé podmínky pro klidnou práci, musí se inteligence na druhé straně snažit, aby si důvěru a očekávání strany zasloužila. Musíte, soudružky a soudruzi, správně chápat politiku strany, aktivně stranu chránit, proslavit myšlenky strany a bojovat za jejich uskutečnění.

Inteligence se dále musí stát aktivním propagátorem socialismu a komunismu. Musíte se stát nejen obránci socialismu

v oblasti hospodářské výstavby, ale i obránci socialismu v oblasti ideologické revoluce. Po osvobození země jste vyrůstali v objetí naší strany, studovali jste obklopeni péčí strany, máte více znalostí než ostatní. Proto musíte druhé přesvědčovat, objasňovat a popularizovat mezi širokými masami myšlenky socialismu a komunismu. Tímto způsobem musí všichni příslušníci naší inteligence ještě lépe přispívat k revolucionizaci celé společnosti a k jejímu připodobňování dělnické třídě.

Aby se stali rudými bojovníky strany, musí se příslušníci naší inteligence pevně vyzbrojit revoluční ideologií naší strany, myšlenkou čučche.

Když přicházíme s myšlenkou čučche, nemáme vůbec na mysli dát se cestou nacionalismu. Myšlenka čučche, o které hovoříme, nejen neodporuje internacionalismu, ale naopak, směřuje k upevnění internacionalismu. Předpokládá totiž rozvíjení vědy v souladu s naší skutečnou situací, budování hospodářství v souladu s naší současnou realitou a tak přispívá k posílení mohutnosti naší země, a dále i k posílení celkové mohutnosti socialistického tábora.

Vezměme například otázku obilí. Co se stane, nebude-li v našich silách zabezpečit si soběstačnost v obilí a budeme-li každou chvíli žádat jiné socialistické země o půjčku? Tím bychom ztížili život lidu oněch zemí. Bude-li však naše zemědělství prosperovat a nebudeme-li všude žádat o půjčku rýže, nezpůsobíme ani ostatním zemím starosti, nebude tak vytvářet překážky v životě lidu těchto zemí a vše tak přispěje k uspokojivějšímu řešení otázky obilovin v socialistickém táboře. Proto ani naše budování samostatného zemědělství neznamená nacionalismus, ale naopak přispívá k posílení internacionalismu.

Naše inteligence se musí vyzbrojit ideologií naší strany, musí v ní pevně zakotvit čučche a v žádném případě nesmí propadnout poklonkovaní před velkými. Poklonkovaní před velkými je cesta k záhubě země, k záhubě národa. I jednotlivec, propadne-li poklonkovaní před velkými, se nakonec stane hlupákem.

Avšak poklonkovaní před velkými se jak v minulosti tak i nyní projevovalo a projevuje ve většině případů mezi inteligencí.

Mezi dělníky a rolníky je možno poklonování před velkými vidět jen zřídka, ale mezi inteligencí, pracující v oblasti vědy a techniky, literatury a umění, je mnoho příznivých podmínek pro vznik poklonování. Při studiu vědy a kultury čtou tito lidé nejen knihy své země, ale i knihy zahraničních autorů, mnozí odjíždějí do ciziny, aby získali nejnovější zkušenosti, ať již na studiu nebo na praxi. U lidí, u nichž důsledně nezakotvila myšlenka čučche, se však objevuje nacionální nihilismus a poklonování před velkými, projevují se tendence považovat všechno vlastní za bezvýznamné a všechno cizí za bezvýhradně dobré.

Uvedu vám několik příkladů.

V dřívějších dobách někteří naši oficiální pseudovědci, proskánutí duchem poklonování před velkými, prohlašovali, že Korejci jsou potomky „Kidžaovi“. V knihách těchto pseudo-historiků se vydává za pravdu tvrzení, že v dávné minulosti jakýsi cizinec „Kidža“ nechtěl sloužit svému králi, vyvolal proto povstání a s několika sty mistry řemeslníky přišel do Koreje, kde založil stát. V těchto knihách se též píše, že v družině „Kidžaově“ byli mistři kovářští, tkalcovští i mistři všech ostatních řemesel a že naše věda a kultura se rozvinula jejich prostřednictvím. Proto dokonce v Pchjongjangu postavili „Kidžaovu“ hrobku, která pak za vlády japonských imperialistů pyšně figurovala v módních šlágrech jako jedna z pamětihodností Pchjongjangu.

Za vlády japonských imperialistů silně bujelo i poklonování před Japonci. V minulosti jistý Ri Kwang Su dokonce plácal o „stejných praotcích a stejných kořenech“, tj. o tom, že Korejci a Japonci mají společné předky a společný původ.

Takové poklonování před velkými mezi naší inteligencí zcela nevymizelo ani dnes.

Jeden z našich archeologů natolik načichl duchem poklonování před velkými, že se naší zemi snažil připsat bůhvíjaké cizí předky. Bez jakéhokoliv vědeckého zkoumání, pouze na základě toho, že lebka Korejce v prvobytně pospolné společnosti se podobala lebce nalezené v hrobce v jednom kraji jedné země, tvrdil, že naší předkové přišli odtamtud. Tak se snažil zobrazit náš národ jako potomky cizinců, jako velmi zaostalý

národ. To je skutečně hloupé tvrzení.

Dnes se tendence poklonování před velkými objevují i mezi hudebníky. Jistý hudebník říká, že nejlepší skladby na světě jsou italské, proto je třeba zpívat jen italské skladby. Tak může jednat jen ten, kdo má od základů zmatený ideový systém. Máme nejen krásnou zemi, ale i náš jazyk je plynulý, jeho výslovnost je jasná, naše písně jsou radostné. Proč někteří lidé pořád tak vzhlížejí jen k cizí hudbě a nepomýšlejí na to, aby rozvíjeli tuto naši krásnou národní hudbu?

Dnes se mezi našimi lidmi projevuje tendence k poklonování před velkými i v řeči. I když máme naše dobrá slova, někteří z nás míchají do řeči slova čínského původu, považujíce to za projev vzdělanosti. Když hovoří o věku, mohou použít krásného výrazu „joltasossal“ (15 let), ale oni použijí výrazu „sibose“. To konec konců svědčí o tom, že se nesnaží rozvíjet to, co je naše národní.

I v jižní Koreji se mezi inteligencí značně šíří ideologie kultu USA. Nedávno navštívila jihokorejská taneční skupina Indonésii. Tanečníci napodobovali džezové americké tance a tančili nazí a byli za to vykázáni ze země. V současné době nejsou v Indonésii u moci komunisté, ale pohled na tanec jihokorejské taneční skupiny musel být asi opravdu hrozný, že je dokonce vykázali ze země. V jižní Koreji nemají dělníci a rolníci rádi americké džezové tance, ale právě jen herci, kteří pocházejí z řad inteligence. Ideologie kultu USA nevládne jen v oblasti umění, ale i v ostatních sférách jihokorejského života.

Musíme bojovat proti snahám o překrucování historie našeho národa a současně vést energický boj proti podobným jevům, které brání rozvoji naší národní kultury.

Nesmíte se domnívat, že poklonování před velkými se objevuje jen jinde, kdežto v provincii Severní Hamgjong vůbec neexistuje. I v provincii Severní Hamgjong je mnoho projevů poklonování před velkými. Když jsme zde byli v roce 1959, bylo tu také mnoho tendencí k poklonování před velkými. Navštívili jsme dramatické divadlo a viděli jsme tam na stěnách mnoho výroků zahraničních, ale žádné výroky našich spisovatelů. Ptal jsem se ředitele divadla, zda ví, kdo jsou tito lite-

ráti, ale odpověděl mi, že to vůbec neví. Jaká to absurdita, když člověk takhle nic neví a přitom poklonkuje před velkými!

Musíme vymýtit poklonkování před velkými tohoto druhu a ještě důsledněji nastolit čučche ve všech oblastech společenských věd.

Je třeba důsledně prosadit čučche nejen v oblasti společenských, ale i v oblasti přírodních věd. Musíme nastolit čučche v přírodních vědách a tak zajistit, abychom nejméně 70% naší spotřeby průmyslových surovin kryli z tuzemských zdrojů. Jinak nemůžeme zajistit stabilní rozvoj našeho průmyslu.

O tom přesvědčivě hovoří naše zkušenost. V tomto roce nám nedostatek koksovatelného uhlí způsobil obtíže při výrobě železa. Naši pracovníci až dosud pronášejí mnoho velkých slov o tom, jak nastolují čučche, ale v praktické činnosti se dosud nezbavili poklonkování před velkými. Následkem toho se v oblasti hutnictví železa také nesnaží více využívat paliva z domácích zdrojů.

Musíme bojovat za rozvoj hutnictví železa na základě paliva z tuzemských zdrojů. Jak jsme již řekli při naší návštěvě právě vykonané v Kim Čchäkových železárnách, je třeba v provincii Severní Hamgjong využívat rudy vytěžené v této provincii a nedovážet ji z oblasti západního pobřeží, a studovat možnosti výroby granulovaného železa pomocí uhlí těženého v této provincii místo antracitu.

Správnost myšlenky čučche, kterou dnes hlásá naše strana, je na celém světě všeobecně známa a má kladný ohlas u mnoha lidí. Také jihokorejská revoluční inteligence aktivně podporuje námi hláсанou myšlenku čučche, myšlenku nezávislosti, samostatnosti a sebeobranu a bojuje za ni. Dnes v mnoha zemích studují „Teze k otázkám socialistické vesnice v naší zemi“, Politický program vlády republiky o 10 bodech a další dokumenty naší strany.

Když takto i lidé v jiných zemích podporují a studují myšlenku naší strany o čučche a linii nezávislosti, vytyčené naší stranou, proč máme tedy my, kteří jsme myšlenku čučche přímo vypracovali a budujeme socialismus, propadat poklonkování před velkými? Poklonkování před velkými se nesmíme za žádnou

cenu oddávat.

Zvláště v provincii Severní Hamgjong, která sousedí s velkými zeměmi, existují velmi příznivé podmínky pro poklonkování před velkými. Proto musíte ještě více zintenzívnit boj proti poklonkování před velkými, za nastolení čučche.

Současně však nemáme v úmyslu uchylovat se k izolacionismu a k politice zavřených dveří. Všechno dobré, co existuje v ostatních zemích, musíme také využívat. Je nutno prověřovat zkušenosti jiných zemí, zahrnout je, pokud pro nás nejsou vhodné, ale jestliže vhodné jsou, je nutno je přejímat. Poklonkování před velkými spočívá v tom, že se lidé bezmyšlenkovitě sklánějí před cizím a pohrdají vlastním, nikoliv však ve výměně dobrých zkušeností s ostatními zeměmi a zavádění vědy a techniky a pod., které potřebujeme. Je tedy třeba přejímat i cizí, pokud to potřebujeme, ale je nutno pokud možno podporovat své vlastní a vždy se střežit poklonkování před velkými.

Pro nesprávné pochopení nutnosti boje proti poklonkování před velkými a za nastolení čučche však nesmíte, soudružky a soudruzi, upadat do staromilství. Staromilství a čučche nemají nic společného. V dnešní době někteří lidé tvrdí, že naši hudbu je třeba hrát po starém způsobu, zpívat chraptivým hlasem, a že pouze toto bude opravdová národní hudba. A prastaré hudební nástroje našich předků prý musí být používány tak, jak jsou. Budeme-li souhlasit s jejich tvrzením, nemůžeme očekávat, že se národní hudba bude rozvíjet. Nelze propadat staromilství pod záminkou, že se staví do popředí národní hudba. Triveršové sidžo, které bylo velmi rozšířené v období feudalismu, je písňová forma, kterou rádi zpívali feudální vládcí a ve které vše hyne a umírá. Komu se budou líbit takové písně, budou-li vzkříseny k životu pod záminkou, že jde o národní hudbu? Takové zastaralé, zatuchlé písně nemají žádný výchovný význam. Je třeba zpívat písně zvučící plným životem socialistické skutečnosti, kdy se lidé pohybují vpřed rychlostí čchollima.

V oblasti hudby nesmíme upadat do staromilství, ale musíme jak rozvíjet národní hudební nástroje, tak zpívat písně, které odpovídají citům a náladám našeho lidu v dnešní době bouřlivé aktivity socialistické výstavby.

Jako závěr bych chtěl říci, že v zájmu důsledného nastolení čučche je třeba rozhodně skoncovat s dogmatickým přístupem k všeobecným principům marxismu-leninismu, s bezvýhradným kultem velkých zemí a s psychologíí spoléhání se na tyto země, s národním nihilismem. Současně je třeba vystupovat proti národnímu šovinismu, politice izolacionismu a přísně se vyvarovat i staromilství projevujícího se v tom, že pod záminkou preferování vlastního se nekriticky křísí k životu staré. To je revoluční podstata čučche, na které trváme.

Aby bylo důsledně nastoleno čučche, musíme mezi lidem zintenzívnovat ideologický boj proti starému myšlení. Samozřejmě, že nelze ihned poznat, do jaké míry se poklonkování před velkými uchovalo v hlavě každého jednotlivce. Ale stanovit jeho přítomnost není ani tak těžké. Jestliže povedeme ideologický boj a budeme prověřovat jednání každého jednotlivce, ukáže se nám v plném světle. Musíte rozhodně dobře vést ideologický boj, abyste vymýtili poklonkování před velkými z vlastního vědomí. Tak musí naše inteligence jako první kráčet vpřed a vysoko třímát prapor boje proti poklonkování před velkými a prapor obrany myšlenky naší strany o čučche.

Nakonec bych chtěl říci, že musíte dobře vést organizační život, zejména život strany. Kdokoliv, kdo se nachází mimo dosah kontroly organizace a nezúčastňuje se organizačního života, zaostává po ideové stránce. Na ty, kdo odmítají organizační život, silněji doléhá vliv staré ideologie a rychleji účinkuje jed kapitalistické ideologie zvnějšku. Proto nesmíte považovat organizační život za zbytečné obtěžování a musíte se ho aktivně zúčastňovat, abyste se neúnavně ideologicky zocelovali.

Až všichni příslušníci inteligence jasně pochopí politiku naší strany ve vztahu k inteligenci, budou aktivně hájit socialistické zřízení, osvojí si revoluční světový názor a důsledně se vyzbrojí myšlenkou naší strany o čučche, pak budou projevovat smélost a odvahu v práci, najdou chuť k práci, překonají všechny těžkosti a překážky a dokáží ještě lépe projevat oddanost straně.

Dnes stojí před provincií Severní Hamgjong mnoho úkolů, jejichž vyřešení vyžaduje usilovný boj. Provincie Severní Hamg-

jong má provádět obrovskou výstavbu; vybudovat ocelárnu a válcovnu Kim Čchakových železáren, hydroelektrárnu Sodusu, závod na zpracování ropy a další. Všechny tyto obrovské stavební objekty mají být zkonstruovány a postaveny vašimi rukama. A tak před vědci a techniky provincie Severní Hamgjong stojí skutečně závažné úkoly. Abyste mohli úspěšně splnit slavné revoluční úkoly, které před vámi stojí, musíte věnovat své práci beze zbytku všechen svůj um a všechnu svou energii. Lehkovážnost a neukázněnost je v revoluci zakázána. Dosud se nám nepodařilo dosáhnout sjednocení vlasti, nevybudovali jsme úplně ani hospodářskou základnu naší země, zvláště před provincií Severní Hamgjong stojí úkoly výstavby v obrovském měřítku. Což by tedy bylo možno propadat v této situaci lehkovážnosti a neukázněnosti? Říká se, že v jednom z podniků stavěli vertikální důlní jámu 6 let. Takhle lehkovážně pracovat nelze. Nesmíte polevovat v práci, ale musíte mobilizovat všechen svůj um a nadání, abyste aktivně bojovali za ještě rychlejší a ještě lepší plnění revolučních úkolů, které jsou vám svěřeny.

V zájmu splnění obrovských budovatelských úkolů, které stojí před provincií Severní Hamgjong, je třeba beze zbytku mobilizovat ve všech odvětvích všechny rezervy. Všichni soudruzi technici, pracující ve strojírenství, hutnictví, místním průmyslu, stavebnictví, v dopravě i ve všech ostatních odvětvích národního hospodářství, se musí mobilizovat a vynakládat úsilí na odhalení existujících rezerv.

V provincii Severní Hamgjong máte mnoho rezerv, které je možno mobilizovat. Máte zde velký počet obyvatelstva, mnoho závodů a podniků, bohaté přírodní zdroje. To vše je nutno mobilizovat, aktivně hledat rezervy.

Především je třeba dosáhnout toho, aby strojírenský průmysl pracoval naplno a ještě více zvyšoval výrobu, aby hutnictví využívalo beze zbytku kapacitu existujícího zařízení.

Musíme aktivně vyhledávat všechny rezervy a provést jejich generální mobilizaci pro výstavbu v provincii. Především strojírenský a železářský průmysl, ale i všechna ostatní odvětví musí poskytovat aktivní pomoc výstavbě.

Všechna inteligence provincie Severní Hamgjong musí pra-

covat ještě energičtěji. Jak technici v závodech a podnicích, tak učitelé ve školách, všichni se musí celým srdcem a všemi silami oddat rychlejšímu a lepšímu plnění budovatelských úkolů, stojících před jejich provincií. Tak je třeba úspěšně provést stavbu navržených objektů a učinit z provincie Severní Hamgjong ještě větší průmyslovou základnu naší země.

Jsem pevně přesvědčen, že všichni příslušníci inteligence provincie Severní Hamgjong budou obětavě bojovat za své důsledné vyzbrojení revolučními myšlenkami naší strany, za úspěšné splnění uložených slavných revolučních úkolů a tak čestně splní očekávání, které v ně strana vkládá.